

J.N. Darby

De tien meisjes

Mattheüs 25:1-13

In de wereld vinden we twee categorieën van mensen:

1. zij die nooit over de weg van de waarheid en het heil hebben gehoord en er niet openlijk in geïnteresseerd zijn;
2. zij die wel ervan hebben gehoord en belijden het aangenomen te hebben.

Maar de uitgangspunten van die laatste categorie kunnen persoonlijk heel verschillend zijn. Een deel van de tweede categorie heeft vaak de volgende karaktertrek: *'Zij belijden God te kennen, maar zij verloochenen Hem met de werken'* (Tit. 1:16). Terwijl een ander deel Hem echt dient en werkelijk Gods Zoon uit de hemel verwacht en de openbaring van het koninkrijk van God.

Volgens Johannes 3 zijn er twee dingen nodig: *'tenzij iemand opnieuw geboren wordt, kan hij het koninkrijk van God niet zien'*, en *'tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het koninkrijk van God niet binnengaan'* (Joh. 3:3; 5). Het *zien* en het *binnengaan* van dit koninkrijk wordt werkelijkheid door de *wedergeboorte*. Velen zijn geneigd om de nieuwe geboorte, waarover hier wordt gesproken, als een verandering van inzicht, wensen en gevoelens te zien. Maar het is een totale verandering, als men tenminste zo'n woord kan gebruiken. Het is immers een geheel *nieuwe* schepping, zoals geschreven staat: *'Als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping'* (2 Kor. 5:17). Het is ook het verplaatst worden in een andere sfeer, want de gelovigen zijn overgebracht *'in het koninkrijk*

van de Zoon van Zijn liefde' (Kol. 1:13). Wij zijn in een andere positie gebracht, dit stelt Mattheüs ons zo treffend voor.

De Heer Jezus wordt door de evangelisten vanuit verschillende gezichtspunten voorgesteld. De Heilige Geest stelt Hem zo voor om de Heiland te openbaren in de grootheid van Zijn Persoon. Want Hij is de Bron van alle zegen. De grootheid, de wijsheid, de liefde en de macht van de eeuwige God wordt in Hem onthuld. In Hem woont alle zegen, en van Hem gaat die uit. De gelovige die Hem heeft gevonden en Hem heeft leren kennen, vindt alles in Hem. Wij wensen alleen aan Hem te denken. Wij zijn ons bewust van onze vereniging met Hem en verblijden ons daarover. Christus is ons Middelpunt en wij zien Hem als het voorwerp van Gods welbehagen.

Johannes stelt ons Christus voor als de Zoon van God, en hij beschrijft heel Zijn werk vanuit dat oogpunt. Hij heeft gezegd en oefent dit uit als zodanig.

Lukas stelt Hem voor als de tweede Mens, de Heer uit de hemel. Zijn geslachtsregister daalt niet af zoals in Mattheüs, maar klimt op naar de grote oorsprong: *'zoon (...) van Adam, van God'* (Luk. 3:38). *De Zoon des mensen is het land doorgegaan, terwijl Hij goeddeed* (Hand. 10:38).

In **Mattheüs** hebben we Hem als de Messias, beloofd in de profetieën. Hij is de kern van de schaduwen en typen van de Joodse schaduwdienst. Hij was het beloofde Nageslacht, en daarvan spreken de oude beelden. Hij was beloofd aan Abraham en David als hun Nageslacht, en daarom hebben we hier Zijn afstamming van hen naar het vlees.

Maar de uitdrukking het 'koninkrijk der hemelen' is kenmerkend voor deze evangelist. In Mattheüs 13 komt deze uitdrukking veel voor. *'Omdat het u is gegeven de verborgenheden van het koninkrijk der hemelen te kennen, maar hun is het niet gegeven'* (Matt. 13:11). De discipelen verwachtten evenals de Joden een aards koninkrijk. Doordat ze de profetieën aangaande Christus' komst in vernedering volledig over het hoofd hadden gezien, waren zij verbaasd over Zijn optreden. Daarom kwam dit onderwijs van Mattheüs 13, waarmee de Heer hun gedachten bezighield, precies tegemoet aan wat zij nodig hadden. Het toonde hun dat het koninkrijk op een *verborgen* wijze zou worden opgericht gedurende de afwezigheid van de verworpen Messias.

De periode van het koninkrijk die hiermee bedoeld wordt, moet worden gezien als de tijd waarin Gods plan met de gemeente wordt vervuld. Het is de tijd van Christus' verwerping door de wereld, tot Zijn wederkomst in heerlijkheid, wanneer de rechtvaardigen zullen stralen als de zon in het koninkrijk van hun

Vader (Matt. 13:43). Het is een koninkrijk waar alleen zij worden toegelaten, en niemand anders. Dit toont ons de totale scheiding tussen de kinderen van God en de wereld. Wat is de positie van de wereld in haar huidige situatie, en wat is haar natuurlijke toestand? Ze verkeert niet alleen in vijandschap tegenover God en staat niet alleen schuldig, doordat ze Hem niet de eer geeft en Hem versmaadt. Nee, haar toestand is die van een totale verwerping van de tegenwoordigheid van God, en zijzelf is ook buitengesloten uit Gods tegenwoordigheid.

Het Woord van God zegt: *'En Hij verdreef de mens'* (Gen. 3:24). De mens had zijn onschuld en reinheid verloren en hij was niet meer geschikt om te leven in een wereld van onschuld. Er was een duidelijk voorschrift gegeven, en dit was opzettelijk gebroken. Het eten van de vrucht was eenvoudig genoeg, maar het had geweldige gevolgen. Zelfs het feit van zijn geringheid verhoogde de schuld van die daad. De daad op zichzelf bezien was gering, en toch was het de grootste mogelijke belediging die onder de gegeven omstandigheden tegenover de hemelse Majesteit kon worden bedreven. Hoe kleiner de beweegreden en de drijfveer voor deze zonde was, hoe groter was de schuld ervan! Dit was echter de verdorvenheid van de mens. De wereld zoals wij die nu zien, is het gevolg van die zonde. De mens zondigde en God verdreef de mens, omdat hij in zijn gevallen toestand niet kon wonen in de tegenwoordigheid van God: *'Hij stelde ten oosten van de hof van Eden de cherubs met een flikkerend zwaard, dat zich heen en weer wendde, om de weg tot de boom van het leven te bewaken'* (Gen. 3:24).

De wereld verkeert in deze buitengesloten toestand. Wij leiden een leven vol arbeid, moeite, zonde en ellende. Maar dit kwaad kwam niet van God. Het had niet zijn oorsprong in Hem, het was niet Gods werk. Maar was er na deze overtreding en uitsluiting, geen terugkeer mogelijk? Nee, de wereld zou nooit meer een onschuldige wereld worden. Wat eenmaal totaal schuldig was geworden, kon nooit meer totaal rein worden. De eenmaal verontreinigde bron kon niet meer rein worden. De onschuld die eenmaal verloren was, was voor eeuwig verloren. De mens kon niets doen. Gods plan was inderdaad om te komen en de zonde weg te nemen. Maar hoe? Door de offerande van Zijn enige, geliefde Zoon, wat een nieuwe bedeling bracht van grenzeloze genade. En door een koninkrijk op te richten, en uit de wereld de onderdanen hiervan bijeen te vergaderen.

De wereld had gezondigd, maar werd niet aan haar lot overgelaten. God openbaarde Zichzelf en maakte Zijn raadsbesluiten bekend. Eerst aan Adam, toen Hij hem riep: *Waar bent u?*, en hem herinnerde aan zijn zonde. Daarna door de roeping en de redding van Noach uit deze wereld, wat een beeld geeft van de verlossing. En later na de vloed, door de roeping van Abraham en van het volk

Israël. God gaf hun Zijn wetten en Hij stelde Zich aan hen voor in beelden en ceremoniën als het Voorwerp van het geloof. Nadat al deze bewijzen van Gods alles overtreffende liefde alleen maar de totale vijandschap van het menselijk hart hadden getoond, zond God Zijn Zoon met de woorden: *'Ik zal mijn geliefde zoon zenden; wellicht zullen zij die ontzien'* (Luk. 20:13).

Op dit tijdstip in de wereldgeschiedenis zien we de mens als het ware in een nieuwe situatie met meer vastbesloten boosheid, als een vazal van de satan en vol dodelijke vijandschap. De gedachte van de wereld is: *'Deze is de erfgenaam; laten wij hem doden, opdat de erfenis van ons wordt'*. Wanneer zien wij dit schandelijke gedrag? Toen de Heer kwam in welwillende genade, om te voorzien in de behoeften van Zijn volk en de zonde van Zijn volk weg te dragen, verklaarden zij dat zij Hem niet wilden hebben. Terwijl Hij kwam om te verzoenen en de teerheid van Zijn meelevende liefde te tonen, deden zij hun uiterste best Hem kwijt te raken. Hij kwam te midden van het lijden en de ellende van een wereld die in het boze lag, maar zij weigerden Hem. Hij was God, en daarom – voor zover de mens dit kon doen – verdreven zij Hem uit de wereld.

In deze laatste daad van de mens zien we niet alleen het beginsel van opstand of het uitdagen van God, maar de *totale verwerping* van God. Zij versmaadden en verachtten de Heer Jezus, en maakten van de gelegenheid gebruik om Hem buiten de wereld te werpen waarin wij nu leven. Daarbij zeiden zij praktisch: *'Wij willen niet dat Deze over ons regeert'* (Luk. 19:14). Maar degenen die wel in Hem geloven, zijn naar hun gedachten en gevoelens verbonden met Degene Die het doel is van hun vastberaden vijandschap. De gelovigen zien echter de wereld als een veroordeeld systeem, dat alle recht en waarheid verworpen heeft. Onze Heer heeft ook gezegd: *'Nu is het oordeel van deze wereld; nu zal de overste van deze wereld worden buitengeworpen'* (Joh. 12:31).

Dit oordeel stond vast toen Christus uitriep: 'Het is volbracht'. Door Zijn kruisiging is dit oordeel bezegeld. De diepgewortelde haat van de mens ten opzichte van God kwam tot openbaring bij het kruis van Christus. De boosheid van de mens kon niet verder gaan. Maar tevens werd Gods liefde daar op het hoogst geopenbaard. De zonde werd des te groter, maar de liefde werd meer dan overvloedig. De daad die de ergste vijandschap toonde van de kant van de mens, opende de rijkste liefde van Gods kant. Hier ontmoetten zij elkaar als het ware, beide in de grootst mogelijke omvang en reikwijdte. Hier behaalde de liefde de overwinning over de zonde, en bracht eeuwige gerechtigheid tot stand. En dit oordeel over de wereld is bekend bij alle gelovigen. Ja, de Heilige Geest Zelf overtuigt de wereld ervan: *'Hij zal de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel (...) van oordeel, omdat de overste van deze wereld*

is geoordeeld' (Joh. 16:8, 11). De gelovigen zijn ervan overtuigd dat ze leven in een geoordeelde wereld, een wereld die schuldig staat aan het verwerpen van God en daarom in principe ook geoordeeld is. Maar het oordeel is nog niet voltrokken. De wereld verkeert nu in de toestand tussen het uitgesproken oordeel en de uiteindelijke voltrekking ervan.

In de daad die de menselijke boosheid zo duidelijk maakte, ziet de gelovige echter ook zijn eigen aanneming. Hij ziet een God, in Wie hij zich verheugt en kan rusten, een God Die in genade boven de verdorvenheid van de mens staat en in liefde heeft getriomfeerd over de bitterste haat. Het toppunt van de meest afschuwelijke boosheid van de mens, waarbij de zijde van de Heiland werd doorboord, werd beantwoord door een stroom van bloed en water om de onreine te verzoenen en te heiligen. Dit is de heerlijkheid en de zegen van ieder kind van God.

In de gelijkenis van de tien meisjes zien we dat er mensen zijn, die wel verbonden zijn met het volk van God in hun belijdenis en die erbij lijken te horen, maar die in werkelijkheid niet leven voor God. Het lijkt erop dat zij uitzien naar de komst van Christus, maar zij verlangen niet naar de ontmoeting met Hem en het binnengaan tot de bruiloft. Het is niet hun hartenwens Hem te zien zoals Hij is. Hun verlangen is niet: *'Kom, Heer Jezus, kom spoedig'*. Zij lijken meer op de knecht die zei: *'Mijn Heer vertoeft te komen'*, en toen doorging met zijn eigen genoegens. Zij kennen niet de blijdschap en het hemelse geluk van het verlangen om Zijn aangezicht te zien en voor eeuwig bij Hem te wonen.

Wij vinden in dit verhaal van de tien meisjes een bewijs hoever een uiterlijke belijdenis kan gaan. Hoewel er maar vijf wijs waren, gingen er toch tien op pad om de bruidegom te ontmoeten. Ogenscheinlijk gingen ze allen met hetzelfde doel. Ze waren gelijk wat betreft hun uitgangspunt en hadden iets gemeenschappelijks. Ze hadden allemaal de lampen van de belijdenis. Waarin verschilden ze dan? Hierin, dat ze niet allemaal bezaten wat geschikt maakt om de bruidegom te ontmoeten. De domme meisjes hadden geen licht, toen de bruidegom kwam. Hun ontbrak wat hen goede metgezellen van de Meester kon maken, namelijk het deelhebben aan de goddelijke natuur, het bezit van de olie, de inwoning van de Heilige Geest. Hun ontbrak de toewijding die in de ziel wordt bewerkt door de olie van de blijdschap, de zalving met de Geest. Dit hadden de wijze meisjes wel in hun *'kruiken'*. En zij wachtten op het moment dat de bruidegom zou verschijnen om die olie te laten stromen en een vlam van heerlijkheid te tonen. Dat ontbrak de vijf domme meisjes. Maar dit is wat de gelovige bezit, en wat het grote verschil vormt tussen hem en de wereld.

'Maar te middernacht klonk een geroep: Zie, de bruidegom! Ga uit, hem tegemoet! Toen stonden al die meisjes op en brachten hun lampen in orde' (vs. 6-7). Alle meisjes stonden op bij de komst van de bruidegom. De wijze meisjes maakten hun lampen gereed en deden de olie van de kruiken in de lampen. Ook de domme meisjes maakten hun lampen gereed, maar die konden niet branden! Is daarvoor een oplossing? Nee. De Heer zegt: *'Wie onrecht doet, laat hij nog meer onrecht doen; wie vuil is, laat hij nog vuiler worden'* (Openb. 22:11).

Op dat moment werd het verschil duidelijk tussen de dolik en de tarwe. Nu bleek dat hun verlangens, verwachtingen en relaties totaal verschillend, tegenstrijdig en onverenigbaar waren. De één is van de wereld, de ander behoort God toe. De één is levend gemaakt door Christus, de ander wordt bewaard om verbrand te worden: *'Verzamel eerst de dolik en bind het in bossen om het te verbranden, maar breng de tarwe bijeen in mijn schuur'* (Matt. 13:30). De tarwe wordt binnengebracht als bewijs van de genade van onze Heer, om aan de wereld te tonen Wie wij als gelovigen mogen dienen, en de onlosmakelijke eenheid tussen hen en hun heerlijke Hoofd te laten zien. De Heer zegt Zelf: *'(...) opdat de wereld erkent dat U Mij hebt gezondend en hen hebt liefgehad, zoals U Mij hebt liefgehad'* (Joh. 17:23).

Zijn wij ons als gelovigen ervan bewust dat wij leven in een wereld die schuldig staat aan de verwerping van de Heer der heerlijkheid? Zij heeft de Heer verworpen en Hem uit de wereld verdreven! Wij leven nu in een geoordeelde wereld, waarover het vonnis is uitgesproken. Maar de voltrekking hiervan heeft nog niet plaatsgevonden, om de laatste heiligen te kunnen inzamelen in de schuur! Zijn wij ons daarvan bewust? Het verlangen van de gelovige gaat uit naar de heerlijkheid van de Heer. Waar is die heerlijkheid? Die vinden wij niet in verbinding met Zijn vijanden. Nee, de gelovige ziet verlangend uit naar de komst van de Heer; en hij is nauw verbonden met Hem in Zijn gevoelens en wensen. De wil van de Heer is ook zijn wil.

Kijkt u ook uit naar de komst van de Heer, naar het moment dat Hij komt om ons op te nemen bij Hemzelf? En naar de tijd erna, als alles zal worden weggedaan wat Hem beledigd heeft, en de Zijnen met Hem zullen regeren? Kunt u met blijdschap denken aan die tijd, dat alles wat in strijd is met de waarheid van God en alles wat behoort tot de wereld, zal tenietgedaan worden door Zijn komst? Dat is de normale, persoonlijke wens van de gelovige. Hij kijkt hiernaar uit en verhaast de komst van de Heer. De Heer zegt: *'Zie, Ik kom spoedig, en Mijn loon is bij Mij om een ieder te vergelden zoals zijn werk is (...). Ja, Ik kom spoedig'*. De heiligen antwoorden: *'Amen, kom, Heer Jezus!'* (Openb. 22:12, 20). Als dit zo is, dan gaan onze harten ernaar uit om klaar te zijn voor onze hemelse Meester en Bruidegom.

Dan bereiden wij onze lampen om die klaar te hebben en de Heer te kunnen ontmoeten als Hij komt. Laat dit onze wens zijn, in vreugde en blijdschap wakend gevonden te worden, klaar om met Hem binnen te gaan tot de bruiloft.

